

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 1 Ἀπριλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 18

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαρία κατάντησε πιά νὰ εἶναι
καθαυτὸ ὑπηρέτρια.

Ἀπὸ μέσα τῆς ἡ κυρά-Μαρία
σκεπτόταν. «Καλὸ τῆς κάνει. Θὰ
συνηθίσῃ ἀπὸ τώρα ποῦ
εἶναι μικρή. Αὐτὴ θὰ εἶ-
ναι ἡ ζωὴ τῆς σάν' μεγα-
λώσῃ: νὰ ἐργάζεται. Για-
τί αὐτὴ δὲν θὰ ἔχῃ χρή-
ματα στὴν Τράπεζα.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τῆς
κυρά-Μαρίας ἦταν ἀπὸ
κάποια ἀποψη σωστές, μὰ
ἡ Μαρία ἦταν πολὺ μι-
κρὴ καὶ δὲν μπορούσε νὰ
καταλάβῃ καὶ νὰ κάνῃ ὑ-
πομονή. Τὰ παιδιὰ μόνο
τὸ παρὸν βλέπουν καὶ εὖ-
κολα ξεχνοῦν τὸ παρελ-
θόν. Καὶ ἡ Μαρία λησμό-
νησε τίς περιποιήσεις καὶ
τὴ φιλανθρωπία τῆς κυρά
Μαρίας καὶ τὴν εὕρισκε
ὑπερβολικὰ ἀδικη. Καὶ
ἄρχισε πάλι νὰ διαλογίζε-
ται πῶς νὰ βρῇ τρόπο νὰ
μὴ δουλεύῃ καὶ νὰ μένῃ
ὅσο τὸ δυνατόν περισσότε-
ρη ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.
Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ εἶχε ἡ
Μαρία συμμαχὸ τῆς τὴν
Ἑμορφία πού τὴν παρα-
κολουθοῦσε σὰ σκυλάκι.
Ὅπου ἡ Μαρία ἐκεῖ καὶ
ἡ Ἑμορφία. Νὰ διαβάζῃ
δὲν τῆς ἄρεσε γιατί ἤθελε
νὰ παίξῃ. Νὰ παίξῃ μόνῃ
τῆς δὲν μπορούσε γιατί ἡ-
θελε καὶ τὴ Μαρία, γι'
αὐτὸ ἔτρεχε καὶ τὴν εὕρι-
σκε ὅπου κι' ἂν ἦταν.

Γι' αὐτὸ πολὺ συχνά,
ἐταν τύχαινε νὰ λείπῃ ἡ

κυρά Μαρία, τὰ δυὸ κορίτσια ἀνοι-
γαν τὸ ἐρμάρι, ἐπαιρναν ἕνα μεγάλο
κομμάτι ψωμί, γιὰ νὰ μὴν τυχὲν
πεινάσουν στὸ δρόμο, κι' ἔφευγαν.

— Καὶ τώρα ποῦ πάμε; ρωτοῦ-

σε πάντοτε ἡ Ἑμορφία τὴ Μαρία.

— Πᾶμ' ἐπάνω στὸ βουνό, ἀπο-
κρινόταν ἡ γυφτοπούλα.

Ἔτσι τριγύριζαν ὅλη τὴν ἡμέρα
στὸ δάσος, κάθονταν στὸ μαλακὸ
γρασίδι καὶ πολλὰς φορὲς ἔχαναν
καὶ τὸ δρόμο τους.

— Χάσαμε τὸ δρόμο, Μαρία, ἔλε-
γε ἡ Ἑμορφία, τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Μὴ σὲ μέλλει, ἔλεγε
ἡ γυφτοπούλα καὶ γελοῦ-
σε μὲ τοὺς φόβους τῆς Ἑ-
μορφίας, μὴ σὲ μέλλει,
Μορφούλα μου, κι' ἐγὼ
ξέρω τὸ δρόμο.

Κι' ἔλεγε βέβαια πῶς
ξέρει τὸ δρόμο, μὰ σίγου-
ρῃ δὲν ἦταν. Διασκέδαζε
ὁμῶς καὶ χαιρόταν μὲ τὴ
σκέψῃ ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ
εἶχε χάσει τὸ δρόμο, νὰ
εἶχαν χαθεῖ, κι' ἔλεγε
μέσα τῆς: «Οἱ Ἀτσίγγα-
νοι δὲ φοβοῦνται μὴ χα-
θοῦν. Περπατοῦν ὅπου μπο-
ροῦν καὶ ὅλος ὁ κόσμος
εἶναι δικὸς τους».

Καὶ τὸ βράδυ σάν γύρι-
ζαν στὸ σπίτι καὶ ἡ κυρά
Μαρία τίς ἐμάλλωνε, ἡ
γυφτοπούλα στεκόταν ἀ-
μίλητη καὶ σούρωνε τὰ
χεῖλιά της περιφρονητικά.
Γιατὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ
τῆς πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς
πού εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ
τόσα πράγματα. Αὐτὴ, ἡ
Τσιγγάνα, ἡ γυφτοπούλα,
δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τί-
ποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μία ὥρα καλοκαιρινὴ
ἡμέρα ἡ κυρά Μαρία πῆ-
ρε τὴν ἀγελάδα καὶ πῆγε
στὴν ἐσοχὴ νὰ τὴν βο-
σκήσῃ.

«Ἡ Μαρία ἔπιασε μὲ τὰ χέρια τῆς δυὸ παράκια».

ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ

Αγαπητή «Διάπλαση»

Σχετικά μ' εσα στέ τελευταίο σου φυλλάδιο έγραψε ο κ. Φαίδων κ' έπειδή στή «Ζωή του σά μυθιστόρημα» μ' αναφέρει σέ μιιά υποσημείωση και συμφωνεί μαζί μου στή γνώμη, πώς είναι απαραίτητο νά διδάσκει στό γυμνάσιο ένα σύντομο μάθημα για τήν ιστορία τής γλώσσας, μάθημα δηλ. Γλωσσολογίας, αλλά προσοιτ βέβαια και ευχάριστο για τούς νέους, γι' αυτό ήθελα νά προσθέσω κι' εγώ δυο λόγια. 'Η γλώσσα είναι κάτι, πού ενδιαφέρει —θέλοντας, μη θέλοντας— κάθε άνθρωπο, πού ξέρει ανήλωση και γραφή—και όλοι πρέπει νά ξέρουν!—γι' αυτό κάθε μορφωμένος νέος είναι ανάγκη νά ξέρη τή παροίσην, τή σπουδαία και άληθινή, στή όποία έχει φτάσει σήμερα ή επιστήμη τής Γλώσσας. Μά, καθώς πολύ ώρα παρατηρεί και ο κ. Φαίδων, τή μάθημα αυτό — «ή Ιστορία τών Λέξεων» — είναι και πολύ ευχάριστο και διασκεδαστικό.

Μερικά παραδείγματα ακόμη, κοντά σ' εσα αναφέρει ο κ. Φαίδων, θά ήθελα ν' αναφέρω έδω αρκετά ευχάριστα, τουλάχιστο σ' όσους έχουν πνευματικό ενδιαφέρον — και ποιος δέν πρέπει νά έχη; — Και πρώτα-πρώτα ένα παράδειγμα, ακόμη ίσως πιδ χτυπητό, τή σπιτονοικοκύρης' ξεχάστηκε τή οικος τής λέξης νοικοκύρης, νοικοκυρά, αποχτήσανε τή σημασία τού ανθρώπου, πού φροντίζει με ζήλο για τή σπιτι του και φυσικά, για νά εκφρασθή πάλι ή ιδιοκτητής τού σπιτιού, ξαναμπήκε στήν αρχή τή σπιτι. Μά νά, και μερικά άλλα επίσης περιέργα: όλοι ξέρουμε τή μπακαλιάρο (ή και μπακαλάς) είναι και προΐεν και λέξη ξένη' γερμανικά λέγεται Kabeljau, γαλ. cabelliau (ή morue) Λοιπόν έμεις έπρεπε νά τόν ποΐμε καμπαλάο ή καμπαλιάρο (γιατί ή κατάληξη -ας σέ μās είναι σπάνια, ένω ή -άρο πολύ συχνή' ψάρια: σπάρος, σκάρος, πουλιά: γλάρος κτλ.) κι' όμως τόν λέμε: μπακαλιάρο' γιατί άρά γε έγινε ή έναλλαγή αυτή τών μπ και κ; Τυχάως; Τίποτα στή γλώσσα δέν γίνεται τυχαίο! Μέσα στόν εγκέφαλό μας, υποσυνείδητα (δηλ. χωρίς διόλου νά τή ξέρουμε) γίνεται μιιά κατεργασία τών λέξεων, ένα συνύρισμα, νά τόν ποΐμε, μιιά κατάταξη κατά τήν ομοιότητα ή στούς φτόγγους

ή στίς έννοιες' λοιπόν από πού άγοράζουμε τή μπακαλιάρο; από τή μπακαλή' νά λοιπόν, πώς έξήγησε ή εγκέφαλός μας τόν καμπαλιάρο και τόν έκαμε μπακαλιάρο. Αυτό τή φαινόμενο τή λένε οι γερμανοί γλωσσολόγοι Anlehnung (στήριξη), έμεις θά τή λέγαμε ίσως προσομοίωση ή κάτι τέτοιο. Νά κι' άλλα δυο παραδείγματα: Οι Ρωμαίοι ώνόμαζαν τή ροδάκινο duracinum, δηλ. σκληρό φρούτο (όπως και πράγματι έχει σκληρή σάρκα) τή πήραμε μεις και τή κάμαμε ροδάκινο' γιατί; απλούστατα, έγινε προσομοίωση πρής τή ρόδο μήπως δέν έχει πραγματικά τή ροδάκινου τή χνουδωτή φλούδι ένα ώραιό ροδίνο χρώμα;

Και δέν πρέπει νά νομίζετε πώς τή φαινόμενα αυτά γίνονται μόνο στή γλώσσά μας. Σ' όλες τής γλώσσες παρυσιάζονται (γιατί όλων τών ανθρώπων ή εγκέφαλος έχει τήν ίδια λειτουργία στίς γενικές ροαμίες). Νά παραδείγματα από τή γαλλικά: Γά έλληνικό (περσικό κυρίως) θησαυρός έγινε λατινικά thesaurus, ιταλικά tesoro πώς θά έπρεπε νά τόν ποΐν οι Γάλλοι; φυσικά: trésor κι' όμως τή λένε trésor (με r) γιατί; απλούστατα: τή όρ αυτό τή νό-

μισε υποσυνείδητα ή γαλλ. εγκέφαλος, πώς είναι ή λέξη or (χρυσός) και φυσικά, για νά γίνη θησαυρός, πρέπει νά είναι και πολλός χρυσός' λοιπόν τή έ έγινε très (πάρα πολλή). Άλλο γαλλικό: en demain, παλ. γαλλ. = αύριο' και με τή άρρο l'en demain (= le jour en demain) έπειτα όμως κόλλησε όλο σέ μιιά λέξη: lendemain, ξεχάστηκε τή άρρο και ξαναμπήκε τή άρρο στή ουσιαστικό πιά: lendemain και λένε τώρα le lendemain. Άλλο από τή ιταλικά: τή ρωμαϊκό Capitolium τή παραμόρφωσαν οι Ιταλοί σέ Campidoglio (Campi d'oglio δηλ. έλαιώνες!). Νά τέλος κ' ένα κατά τή σπιτονοικοκύρης στή ισπανικά: τή λατινικό tecum, tecum κτλ. (μαζί μου, μαζί σου κτλ.) (άντι cum me, cum te), οι Ιταλοί τή λένε κανονικά meco, leco κτλ., μά οι Ισπανοί ξεχάσανε, ότι τή go και τή migo (όπως τή έκαμαν στήν αρχή αυτοί) είναι τή cum, ξαναβάλανε λοιπόν τή con (cum) στήν αρχή και λένε conmigo, contigo κτλ. Άρκετά βέβαια αυτά για τήν ώρα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΖΙΑΚΗΣ

δμότιμος καθηγητής τού πανεπιστημίου

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

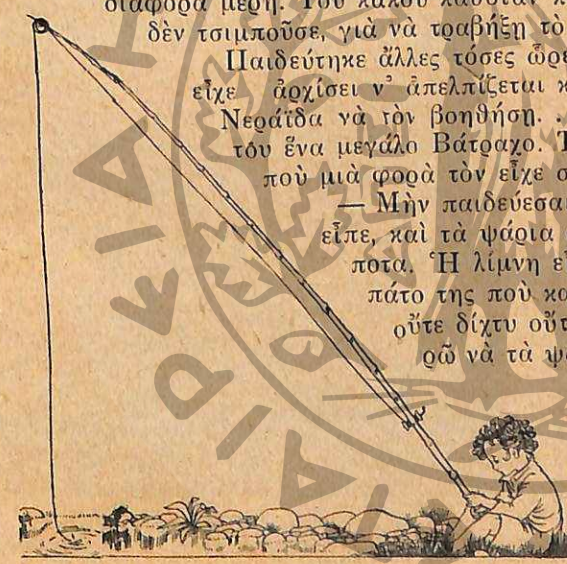
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

18

«Ο Γιαννάκης είδε κι' άπόειδε και, αφήνοντας τή δίχτυα, έπιασε τήγκιστρία. Θά έκανε βέβαια περισσότερο καιρό, μήνες δάκρυους, για νά πιιάση ένα-ένα με άγκίστροι, όλα τή ψάρια τής λίμνης. Άλλ' άφού τή δίχτυα δέν έπιασαν, έπρεπε νά καταφύγη στή μόνο μέσο πού τού έμενε.

Άλλά και πάλι άποτυχία. Έπαινε τις μακρύτερες πετονιές, τή μεγαλύτερα καλαμίδια, έδίδανε τήγκιστρία με προσοχή και τή έφαινε από διάφορα μέρη. Τού κάκου καθόταν και περίμενε. Κανένα ψάρι δέν τσιμπούσε, για νά τραβήξη τή άγκίστροι και νά τή πιιάση. Παιδεύτηκε άλλες τόσες ώρες. Τίποτα, ούτε λέπι. Κι' είχε άρχισι ν' απελπίζεται και νά παρακαλή τήν Καλή Νεράιδα νά τόν βοηθήση. . . Αέσφνα, βλέπει μπροστά τόν ένα μεγάλο Βάτραχο. Τόν έγνώρισε: ήταν εκείνος πού μιιά φορά τόν είχε σώσει.

— Μην παιδεύεσαι καλέ μου Γιαννάκη, τού έπτε, και τή ψάρια αυτά δέν πιάνονται με τίποτα. Η λίμνη είναι πολύ βαθιά και, στόν πάτο τής πού καταφεύγουν, δέν τή φτάνει ούτε δίχτυ ούτε άγκίστροι. Μόνο εγώ μπορώ νά τή ψαρέψω. Και έπειδή μιιά φορά μου έσωσες τή ζωή, θά σώσω τώρα κι' εγώ τή δική σου. Γιατί αν δέν τού ψαρέψης και δέν τού μαγειρέψης τή ψάρια, ή Γάτος τού Βουνού θά σέ

Πριν φύγη έπτε στή δυο κορίτσια: — Σ' Μόρφω μου, νά στριψώσης τούτο τή μαντηλάκι και σύ, Μαριά, νά ξυλώσης τούτο τή πολκάκι και νά βγάλης καλά τις κλωστές, άκουσες;

Η δουλειά αυτή, όπως ξέρουν όλα τή κορίτσια είναι πολύ εύκολη, μά φοβερά βαρετή. Η Μαριά πήρε τή πολκάκι άναστενάζοντας και ή Έμορφία καθήσε στή βαθιά πολυθρόνα τής γαργιάς τής σχεδόν ξαπλωμένη και τραβούσε άνόρεκτα τή βελόνα τής, χασμουριόταν και κάθε τόσο γύριζε και κοίταζε τή Μαριά πού καθόταν με ζαρωμένα φρύδια και κακόκεφη. Εκεί πού ξύλωνε τρυπούσε τή δάχτυλά τής, τραβούσε πολλές κλωστές μαζί, και μιιά στιγμή πού έφθασε σ' ένα μέρος τού πανιού πού ήταν πολύ τριμμένο και χαλασμένο, τράβηξε τις κλωστές δυνατώτερα καθώς φαίνεται, και τή ύφασμα άντι νά ξυλωθή σκίστηκε.

— Ω, και τί θά πη τώρα ή γαργιά! φώναξε ή Έμορφία τρομαγμένη.

— Ε, και δέν πάει νά πη ή, τι θέλει, έκανε ή Μαριά σηκώνοντας τούς ώμους, με άναίδεια.

Υστερα σήκωσε τή κεφαλή τής περιφρονητικά και έκανε:

— Εγώ δέν τήν έχω γαργιά. Α, μά αυτή δέν είναι ζωή. Πότε πιά νά φύγω από δω μέσα νά γλυτώσω!

Θέλει νά βγούμε λιγάκι έξω; έπτε ή Έμορφία. Είναι ώραιος καιρός και θά περάσουμε μιιά χαρά. Θά γκρινιάζη λιγάκι ή γαργιά όταν γυρίση και δέν μās βρή, μά ως τή βράδυ θά τής περάση, κι' όταν θά γυρίσουμε δέν θά μās μαλλώση πολύ. Πάμε λοιπόν, πριν μās προφτάση.

Και με τή λόγια αυτά έτρεξε στή μαγειριά και πήρε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, κι' έκανε πολύ καλά γιατί έμελλε νά λείψουν από τή σπιτι όλη τήν ήμέρα, ή Μαριά ξεκρέμασε τή ντέφι τής από τόν τοίχο και τή δυο κορίτσια φύγανε.

Υστερα από λίγο βρίσκονταν έξω από τή χωριό, στή χωράφια. Από μακριά είδαν τήν κυρά Μαριά, πού έβρασε τήν άγελάδα και μιλούσε με μιιά συχωριανή.

— Πάμε γρήγορα νά κρυφτούμε στή δάσος νά μη μās δη! έπτε ή Μαριά τής Έμορφίας.

Τή κορίτσια έτρεξαν και κρύφτηκαν μέσα στή δέντρα τού δάσους, πέρασαν από μονοπάτια, άνέβηκαν ανήφορος και άπομακρύνθηκαν από τή χωριό αρκετά.

Πότε-πότε ή Μαριά χτυπούσε τή ντέφι τής και τραγουδούσε κανένα

ταγγάνικο τραγουδάκι. Μ' αυτόν τόν τρόπο έδειχνε τή χαρά τής κάθε φορά πού ήταν έλεύθερη νά πάη όπου θέλει.

— Μή, καυμένη, έλεγε ή Έμορφία. Μή και τρομάξεις τή πουλάκια. Σιγά-σιγά ξεμάκρυναν τόσο από τή χωριό, ώστε δέν φαινόταν πιά καθόλου, ούτε από μακριά. Η Έμορφία άρχισε νά στενοχωριέται. Αφήνω πού ήταν και κατακουραγμένη και ξελιγωμένη από τήν πείνα.

— Ας καθήσουμε κάπου νά φάμε, έπτε ή Έμορφία κι' έπειτα νά γυρίσουμε πίσω.

— Τί, από τώρα; έκανε ή Μαριά, ακόμη δέν κάναμε τόν περίπατό μας. Τρώμε αν θέλεις, αλλά όχι έδω. Κοίταξε εκεί πέρα στή έλατα πώς γυαλίζει τή νερό. Εκεί θά πιούμε και νερό και είμαι βέβαιη πώς θά βρούμε και φράουλες, για νά μη φάμε ξερό τή ψωμάκι μας. Ε, τί λές, σ' άρέσει τή ξερό ψωμάκι;

— Πάμε, έπτε και ή Έμορφία πού ήταν λιχούδα.

Προχώρησαν και σέ είκοσι λεπτά έφθασαν στή μέρος όπου είχε δείξει ή Μαριά. Πραγματικά βρήκαν πληθος φράουλες, τή νερό όμως δέν ήταν εκεί, βρισκόταν παρακάτω.

— Ας κάτσουμε έδω νά φάμε έπτε ή Μαριά και πάμε ύστερα παρακάτω και πίνουμε νερό.

Η Έμορφία ξεχάσε δολότελα και τήν κούραση και τή γαργιά τής και τήν περασμένη ώρα και ή χαρά τής ήταν άπερίγραπτη πού βρισκόταν σ' εκείνο τή ώρα μέρος τού δάσους. Καθήςε και κόβοντας φράουλες από γύρω έτρωγε τή δροσερό φρούτο μαζί με τή ψωμί πού τής φαινόταν τώρα πολύ νοστιμώτερο.

— Στάσου τώρα, Μόρφω μου, νά μαζέψουμε κάμποσες για νά τις έχουμε κι' άργότερα, όταν θά ξαναπεινάσουμε.

— Τί ώρα! φώναξε ή Έμορφία και βάλθηκε νά μαζεύη.

— Κόψε σύ και εγώ θά πλέξω ένα καλαθάκι νά τις βάλουμε μέσα.

Σέ λίγο οι φράουλες βρίσκονταν μες στή καλαθάκι βαλμένες όμορφα-όμορφα άνάμεσα σέ δροσερά φύλλα.

— Και τώρα πάμε νά πιούμε νερό! φώναξαν μαζί τή δυο κορίτσια και ξεκίνησαν πρόσχαρα και ζωηρά.

Πόση ήταν ή εκπλήξη κι' ή θαυμασμός τους, όταν φτάνοντας αντίκρυσαν κάτω από τή πόδια τους μιιά μικρή λίμνη πού άστραφτε στόν ήλιο. Τή νερό πηδούσε από ψηλά άνάμεσα από κάποι βράχους και σχημάτιζε ένα μικρό καταρράκτη.

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ (*)

ΤΟ ΔΡΥ Κ' Η ΚΑΛΑΜΙΑ

— Καλαμιά, λέει, καυμένη, τή περήφανο τή Δρύ, Απ' τή Φύση τή σκληρή. Πόσο είσ' άδικημένη!

Κ' ένα σπουργιτάκι ακόμη Σού ναι βάρος φοβερό, Και σ' άέρι τή πιδ λαφρό, Σκύφτεις, γέρνεις πρής τή χώμα.

Κοίτα έμένα τή κεφαλή Σάν τού Ολύμπου τή κορφή! Έμποδίζει νά φανή Και τόν ήλιο σάν προβάλλη.

Ναι, ούτ' ήλιους λογαριάζει, Ούτε τρικυμίες ψηφά! Αύρα λέω με φυσά, Όταν λές, βοοριάζ με σφάζει.

Κάτω απ' τούς πλατυούς μου κλώνους Άν ξεφύτρωνες έσύ, Θέ νά σ' έσκαπα φτωχή, Και δέ θάχες φόβους, πόνους.

Δέ θά σέ χτυπούσε άγέρι, Μά ποτιμύσες νά βγής Στήν ύγρην άπάνω γής, Σ' άνοιχτά τού βοοριά μέρη.

— Καλαμιά, λέει καυμένη, τή περήφανο τή Δρύ, Απ' τή Φύση τή σκληρή, Πόσο είσ' άδικημένη!

— Μούπες λόγια πονεμένα Και σ' ευχαριστώ θερμά, Τού άπαντά ή Καλαμιά, Μά μη νοιάζεσαι για μένα.

Όσο άγέρι και νά κάνη; Πιδ λιγώτερο θαρρώ Απ' σέ πώς θά σκιαχτώ, Με λυγιά μά δέ με σπάνει, Ναι, κ' έσύ, τή βλέπω, ως τώρα Άντιστάθηκες γερά Στούς βοοριάδες και στήν μπόρα, Μά σου λέω: καλά στερνά!

Λέγοντας αυτό, από πέρα Φτάνει ξαφνικά μ' όρη, Μανιασμένη, βοορή, Η άγρια δύναμη τού άγέρι.

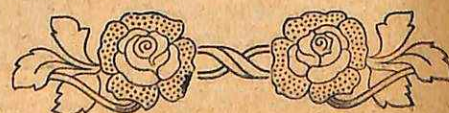
Τή τρανό τή Δρύ άντιστέκει Μά ή Καλαμιά λυγιά! Ο βοοριάς βογγά, λυσά Πού τή Δρύ δολόρο στέκει.

Τέλος, άλλη μιιά τού δίνει, Και τή ξεπασμένο Δρύ, Τρίζει δάκρυο και κλίνει, Ξερζώνεται απ' τή γή.

Πούναι ή πρώτη του περφόνια; Πούναι οι ρίζες του; ή κορφή Πούφταναν ως τή ούρά; Έσωριάστηκε στή γή!

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

(*) Ο μύθος πού δημοσιεύθηκε στή 16 φυλλάδιο, κατά λάθος αποδόθηκε στόν Φλοριάν, ένω κι' αυτός είναι τού Λαφονταίν. Απορθώστε το! — Σ.τ.Δ.

φάη. Λοιπόν, πήγαινε στην κουζίνα του κι' ετοίμασε τὰ τηγάνια, τὶς σχάρες καὶ τὰ βαρέλια. Ἐγὼ θὰ σοῦ ψαρεύω ἀδιάκοπα, καὶ σὺ παίρνει, τηγάνιζε, ψήνει καὶ πλάττει.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Βάτραχος στὸν ἐκθαμβο Γιαννάκη καὶ μπλοῦμ πήδησε στὴ λίμνη. Μιά στιγμή χάθηκε στὸ νερό, ἔπειτα ξαναφάνηκε καὶ πέταξε ἔξω ἕνα ψάρι ποῦ εἶχε πιάσει. Ἐπειτα ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Γὰρ ἰδές, εἶναι γεμάτος καθουράκια! φώναξε ὁ Χάρβεϋ καθὼς τὸν ἐγύριζε ἀνάποδα.

— Μὰ τὴν πίστη μου ἀλήθεια, εἶναι, ἀπέρρησε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Στὸ Θεό σου, καπετὰν Ντίσκο, ἔχεις κανένα δευτεροζευγάρι μύτια κάτω ἀπ' τὴν καρὶνα τοῦ καραβιοῦ;

Ἡ ἄγκυρα γλύστρησε γοργὰ καὶ ὅλοι τρέξαν νὰ ρίξουν τὶς πετονιές τους, ὁ καθένας στὴ θέσῃ του στὴν κουπαστή.

— Τρώγονται τουλάχιστον; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ λαχανιάζοντας, καθὼς ἐβγαζε ἀπὸ τὴ θάλασσα ἄλλον ἕνα μπακαλιάρο, σκεπασμένον ἀπὸ καθουράκια.

— Ἐ καὶ βέβαια. Ὅταν εἶναι ἔτσι ἀκάθαρτοι, αὐτὸ πάει νὰ πῇ πὼς τὸ κοπάδι τους εἶναι τόσο πυκνὸ, ὥστε βρίσκονται ὁ ἕνας κολλητὰ ἐπάνω στὸν ἄλλον καὶ ὅταν καταπίνουν τόσο βαθεῖα τὸ δόλωμα πάει νὰ πῇ πὼς πεινῶνε. Μὴ δοκιμάζεις νὰ ἰδῇς ἂν βαστάῃ τὸ δόλωμα. Μὲ τὴν πείνα, ποῦχουν εἶναι ἄξιοι νὰ καταπιῶν καὶ γυμνὸ τ' ἀγκίστρι.

— Καλὲ αὐτὸ εἶναι νὰ τὰ χάνη κανεὶς! φώναξε ὁ Χάρβεϋ καθὼς τὰ ψάρια ἀνεβάζονταν σπαρταριστὰ στὸ καράβι—ἔχουν ὅλα σχεδὸν καταπιῇ τὸ δόλωμα ὡς κάτω, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Ντάν. Γιατὶ νὰ μὴν ψαρεύουμε πάντα ἀπὸ τὸ καράβι, ἀντὶ ἀπὸ τὶς βάρκες;

— Αὐτὸ γίνεται ἐνῶς δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη τὸ καθαρίσμα τῶν ψαριῶν, εἶπε ὁ Ντάν. Ὑστερὰ τὰ κεφάλια καὶ τὰ ψαρονόκκαλα ποῦ πετάμε στὴ θάλασσα, τρομάζουν τὸ ψάρι τόσο, ποῦ τὸ κάνουν νὰ ξεμακρύνῃ ὡς ἕνα μίλλι καὶ παραπάνω ἀκόμη. Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς ἀπόψε θὰ ρίξουμε τὸ παρα-

γάδι μας. Ὅστοςό δταν ψαρεύης ἀπ' ἐδῶ πονεὶ πιδ πολὺ ἡ μέση σου, παρ' ὅ,τι ἀπὸ τὴ βάρκα, ἔ τι λές;

Πραγματικὰ ἦταν μιὰ δουλειὰ ξεθεωτική, γιατί μέσα στὴ βάρκα τὸ νερὸ σηκώνει τὸ βάρος τοῦ ψαριοῦ ὡς τὴ στιγμή σχεδὸν ποῦ θὰ τὸ πιάσῃ κανεὶς νὰ τὸ πετάξῃ μὲς στὴ βάρκα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κουπαστῆς τῆς γολέττας εἶναι υποχρεωμένος νὰ τραβήξῃ μὲ τὴ δική του δύναμη τὸ ψάρι μόλις βγῇ ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πιάνουν κανέναν οἱ πόνοι ἀπὸ τὸ πολὺ σκύψιμο καὶ ἀκούμπισμα πάνω στὴν κουπαστή. Μὰ οἱ ψαράδες δὲν ἔλα-

δαν τὸν καιρὸ νὰ σκεφθοῦνε κούραση καὶ πόνους ὅσο κράτησε αὐτὸ τὸ πυρετῶδες καὶ σπαρταριστὸ ψάρεμα. Καὶ μὲς στὸ πάρκο ὕψωνόταν ἕνας θεώρατος σωρὸς, ὅταν τὸ ψάρι ἔπαψε πιά νὰ τοιμπαῇ.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πέν καὶ ὁ μπάρμπα Σάλτερς; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ τινάζοντας τὶς μπότες του καὶ βλέποντας τοὺς ἄλλους πὼς τύλιγαν τὶς ὀρμιές τους γιὰ νὰ κάνῃ κι' αὐτοὺς τὸ ἴδιο.

— Πήγαινε νὰ μᾶς φέρῃς καφέ καὶ ρίξε μιὰ ματιά.

Κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς λάμπας μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ τραπέζι, ἔχοντας ὀλότελα ξεχάσει καὶ τὴν ὑπαρξὴ τῶν ψαριῶν καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ καὶ τὰ πάντα, κάθονταν οἱ δύο τους μ' ἕνα τάβλι ἀνάμεσά τους. Σὲ κάθε κίνησιν τοῦ Πέν ὁ Μπάρμπα Σάλτερς γκρίνιαζε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ πρῶτος, καθὼς ὁ Χάρβεϋ ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν μάγειρα.

— Ψάρι χοντρὸ καὶ ἀκάθαρτο μυριάδες καὶ μυριάδες! ἀπάντησε ὁ Χάρβεϋ παίρνοντας τὸ ὕψος τοῦ Μεγάλου Τζάκ. Πὼς πάει ἡ παρτίδα;

Ὁ Πέν ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο.

— Ὁ Πέν δὲν φταίει, εἶπε ξερὰ ὁ μπάρμπα-Σάλτερς. Εἶναι κουφός.

— Παίζανε τάβλι, ἔτσι δὲν εἶναι; εἶπε ὁ Ντάν καθὼς ἐρχόταν κρατώντας μὲ δυσκολία τὴν ἰσορροπία του καὶ μὲ τὸ δοχεῖο μὲ τὸν ἀχνιστὸ καφέ στὸ χέρι. Ἐτοί θὰ γλυτώσουμε τὸ καθαρίσμα γι' ἀπόψε. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι δίκαιος ἄνθρωπος. Ἀπόψε θὰ παστρέψουν ἐκεῖνοι τὸ καράβι.

— Καὶ ἐνῶς ἐκεῖνοι θὰ παστρεύουν, ἡ ἀφεντιά σας θὰ δολώσῃ κανὰ-δὺο παραγάδια, δήλωσε ὁ Ντίσκο, στερεώνοντας τὸ τιμόνι κατὰ τὸν δικό του τρόπο.

— Χρὴ! Μοῦ φαίνεται, μπαμπᾶ πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ παστρέψω τὸ κατὰστρωμα.

— Δὲν ἔχω ἀμφιβολία. Μὰ δὲν θὰ τὸ καθαρίσῃς ἐσύ, ἐμπρός, καταπιαστῇτε μὲ τὰ ψάρια! Κι' ἐσεῖς οἱ δὺο ἀρχίστε νὰ δολώνετε.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ νὰ πάρῃ, γιατί αὐτοὶ οἱ δὺο ἀναθεματισμένοι μοῦτσοι δὲν μᾶς εἶπαν πὼς εἶχατε ἀρχί-

σε; εἶπε ὁ μπάρμπα Σάλτερς, σέρνοντας τὸ βῆμα του ὡς τὴ θέσῃ του στὸ τραπέζι.

— Ἄν δὲν ξυπνάτε μὲ τὸ ρίξιμο τῆς ἄγκυρας, τότε καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάρτε ἕνα μοῦτσο ἀποκλειστικὸν δικό σας, εἶπε ὁ Ντάν προσπαθώντας μέσα στὸ σκοτάδι νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα στὰ διάφορα μαστέλα μὲ τὶς ὀρμιές, τὰ παραγάδια ποῦ τοῦ χρειάζονταν. Ἐ, Χάρβεϋ, πήδησε κάτω στ' ἀμπάρι νὰ φέρῃς δόλωμα.

— Δὲν χρειάζεται, εἶπε ὁ Ντίσκο, ἔτσι ποῦ πάνε τὰ πράγματα πιδ εὐκολα θὰ τὰ πιάσουμε μὲ φρέσκο δόλωμα.

Μ' αὐτὸ ἤθελε νὰ πῇ πὼς οἱ δὺο μοῦτσοι θὰ δόλωναν τ' ἀγκίστρια μὲ τὰ κεφάλια καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν ψαριῶν, καθὼς θὰ τὰ καθάριζαν.

Τὰ μαστέλλα ἦταν γεμάτα μὲ ὀρμιὰ τυλιγμένη σὲ κουλοῦρες μὲ μεγάλη τάξη. Ἀπὸ τὴν ὀρμιὰ κρεμόταν κάθε τόσο κι' ἕνα χοντρὸ ἀγκίστρι κι' ἦταν τέχνη ὀλόκληρη νὰ περάσῃ κανεὶς τὸ δόλωμα ἀπὸ τ' ἀγκίστρι κι' ὕστερὰ νὰ ξανακουλουριάσῃ τὸ παραγάδι ὅπως πρῶτα, ὥστε μὲ τὸ πρῶτο πέταγμα νὰ ἐτυλιχτῇ ὀλόκληρο χωρὶς νὰ περδευτῇ ποθενά.

Ὁ Ντάν μὲς στὸ σκοτάδι ἐδῶλωνε χωρὶς νὰ κοιτάξῃ καὶ τ' ἀγκίστρια, μὰ ὁ Χάρβεϋ κάθε τόσο ἀγκυλωνόταν καὶ βογγοῦσε γιὰ τὴν κακοτυχία του. Ἀνάμεσα στὰ ἐπιδέξια δάχτυλα τοῦ Ντάν τ' ἀγκίστρια πετοῦσαν γοργὰ, ὅπως οἱ βελόνες τοῦ πλεξίματος στὰ χέρια μιᾶς γερόντισσας.

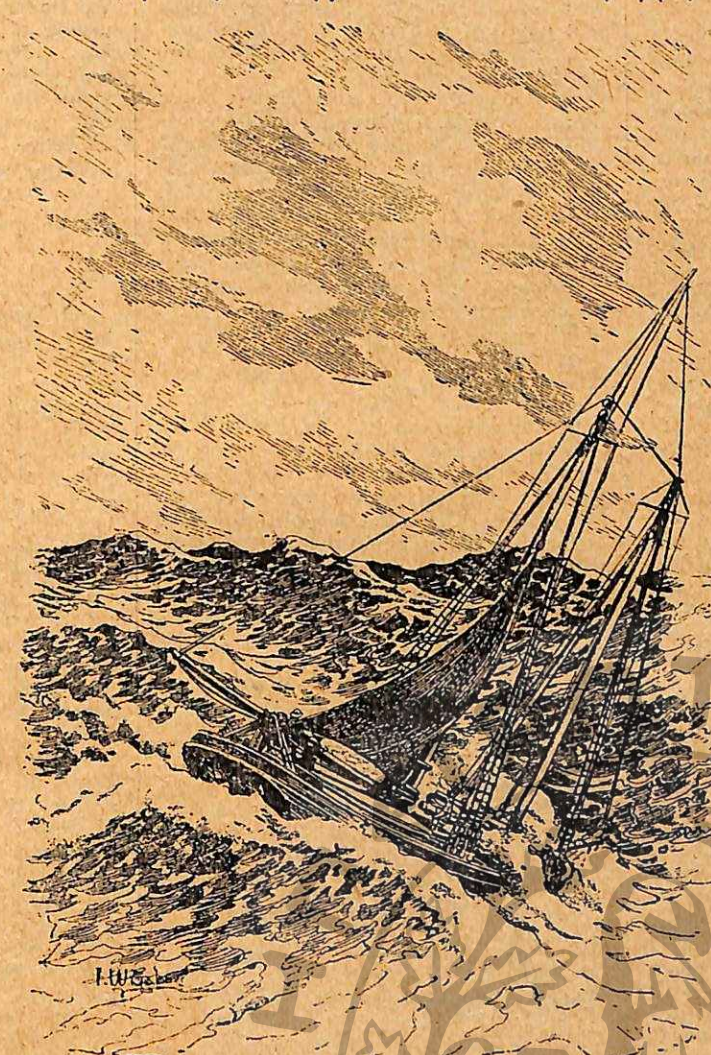
— Βοηθοῦσα στὸ δόλωμα τοῦ παραγαδιοῦ, πρὶν ἀκόμη μᾶθω καλὰ-καλὰ νὰ περπατῶ, εἶπε ὁ Ντάν. Τί τὰ θέλεις ὅμως, εἶναι βαρετὴ δουλειά. Ἐ, μπαμπᾶ! (φώναξε κατὰ τὸ μέρος τοῦ ἀμπαριοῦ ὅπου ὁ καπετὰν Ντίσκο καὶ ὁ Τζέμ Πλάττ πᾶστωναν τὰ ψάρια). Πόσα μαστέλλα λές ὅτι χρειάζονται;

— Τρία ἀπάνω κάτω. Κάνετε γρήγορα.

— Σὲ κάθε μαστέλλο εἶναι τριακόσιες ὀρμιές παραγάδι, ἐξήγησε ὁ Ντάν. Φθάνει καὶ περισσεύει γιὰ σήμερα. Ὁχ, ἀδέξιος ποῦ εἶμαι! (Ἐβαλε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα κι' ἀρχισε νὰ τὸ πιπιλίζῃ). Στὸ λέω

Χάρβεϋ, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς. Σ' ὅλο τὸ Γκλῶστερ δὲν βρίσκεται ἄλλος ποῦ νὰ δολώνῃ τὸ παραγάδι σὰν καὶ μένα. Ὅσο καὶ νὰ μὲ πλήρωναν λίγα θάταν. Βέβαια εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ τέχνη, μὰ πιδ βρώμικη καὶ πιδ συκαμερὴ δουλειά δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι μέσα σ' ἕνα παραγαδιάρικο.

— Ἦθελα νᾶξερα ἂν εἶναι ἄλλη δουλειά αὐτὴ ποῦ κάνουμε τώρα; εἶπε ὁ Χάρβεϋ κακόκεφα. Τὰ χέρια μου ἐγιναν κομμάτια.

Τὰ κύματα κυλοῦσαν μεγαλόπρεπα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη λιτανεία. (Σελ. 146, στ. α')

— Μπα, σήμερα μόνο τὸ κάνει αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς, ἔτσι γιὰ δοκιμή. Δὲν ψαρεύει ποτὲ τοῦ μὲ τὸ παραγάδι, παρὰ μονάχα ὅταν ἔχῃ σπουδαίους λόγους. Ὁ μπαμπᾶς ξέρεי ἀπ' αὐτά. Γι' αὐτὸ βάζει καὶ τὸ δόλωμα ποῦ ταιριάζει. Ὅταν τὰ τραβήξουμε τὰ παραγάδια ἢ θὰ κοντεύουμε νὰ βουλιάξουμε ἀπὸ τὸ πολὺ ψάρι, ἢ δὲν θὰ ἰδοῦμε οὔτε λέπτι.

Τὸ καθαρίσμα τοῦ καραβιοῦ τὸ ἔκαναν ὁ Πέν καὶ μὲ τὸν μπάρμπα-Σάλτερς, ἀλλὰ οἱ δύο μοῦτσοι λίγο

κέρδος εἶχαν ἀπ' αὐτό. Μόλις δολώθηκαν τὰ παραγάδια ὁ Τζέμ Πλάττ καὶ ὁ Μεγάλος Τζάκ τ' ἀρπαξαν, τᾶβαλαν μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φαρδύδαρκες, μαζὶ μὲ μερικές σηματοδῶρες βαμμένες μὲ ζωηρὰ χρῶμα, καὶ κατέβηκαν μαζὶ μὲ τὴν ψαρόβαρκα στὴ θάλασσα, ποῦ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Χάρβεϋ θὰ ἐπνίγονταν.

— Θὰ πνιγοῦν! φώναξε ὁ Χάρβεϋ. Κοίταξε πὼς εἶναι φορτωμένη ἡ βάρκα τους!

— Ὅα γυρίσουμε πίσω, εἶπε ὁ μεγάλος Τζάκ, καὶ ἂν τύχῃ νὰ μὴ μᾶς περιμένετε ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ ἔχετε νὰ λογαριαστῇτε μαζὶ μας κι' οἱ δὺο, ἂν εἶναι μπερδεμένο τὸ παραγάδι.

Ἡ ψαρόβαρκα ὑψώθηκε στὴν κορυφὴ ἀπὸ ἕνα κύμα καὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποῦ νόμιζε κανεὶς πὼς θὰ ἐπεφτε μὲ ὅλη τῆς τῆ φόρα νὰ τσακιστῇ ἐπάνω στὰ πλευρὰ τῆς γολέττας, ἐγλύστρησε μὲ τέχνη καὶ χάθηκε μέσα στὸ ὑγρὸ σκοτάδι.

— Κρεμάσου ἀπὸ τοῦτο δῶ καὶ χτύπα δίχως νὰ σταματήσῃς, εἶπε ὁ Ντάν, βάζοντας στὰ χέρια τοῦ Χάρβεϋ τὸ κορδόνι ποῦ κρεμόταν ἀπὸ τὸ γλωσσίδι μιᾶς καμπάνας, ποῦ βρισκόταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν ἐργάτη.

Ὁ Χάρβεϋ ἀρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ ὅλη του τὴ δύναμη γιατί νόμιζε πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καπετὰν Ντίσκο ὅμως ποῦ κατὰ σημεῖωνε κάτω στὴ καμπίνα σ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ δολοφόνου καὶ ὅταν πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ παιδιά γιὰ νὰ πάῃ νὰ φάῃ, χαμογέλασε ἀμυδρὰ βλέποντας τὴν ἀγωνία ποῦ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ.

— Μὴ θαρρῇς πὼς αὐτὸ εἶναι μεγάλη φουρτούνα, εἶπε ὁ Ντάν. Αὐτὸ τὸ παραγάδι κι' ἐσύ κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ ρίξουμε. Δὲν πήγαν μακριὰ μὴ φοβάσαι. Ἰσα-ἴσα τόσο ὥστε νὰ μὴν μπερδευτῇ τὸ παραγάδι: τους στὸ σκοινὶ τῆς ἄγκυρας. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν καμπάνα σου.

— Ντίν, ντάν, ντίν, ντάν!

Ὁ Χάρβεϋ συνέχισε ἐπὶ μισὴ ὥρα ἀκόμα χωρὶς διακοπή.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ παιδί μὲ τὸ κλωσσοπουλάκι.
Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τις χειμωνιάτικες βραδνές, πλάι στη [φωτιά] γυρισμένος
Ένός πουλιού το θάνατο σκέπτομαι,
[μέσ'] στο δάσος.
Στις μέρες τις μονότονες του θλιβερού
[χειμώνα],
Τις έρημες φωλίτσες τους, άδειες πα-
[ρατημένες],
Πώς τις κουνάει έδω κι' εκεί ο άγιος
[άγγελος]!
Ω! θα πεθαίνουν τα μικρά, τα δαστυ-
[χα] πουλάκια
Σάν έρχεται ή παγωνιά. Στο κρύο δεν
θ' άντέχουν.
Μά τη γλυκειά την άνοιξη, με τα πολ-
[λά] λουλούδια,
Σάν τρέχουμε χαρούμενοι, να παίξουμε
[στον] ήλιο,
Τους σκελετούς των τους λεπτούς, δεν
[βρίσκουμε] κρυμμένους,
Μήτε στη χλόη άναμεσα, μήτε και στα
[λουλούδια].
Μήν τα πουλάκια κρύβονται σάν θέ-
[λουν] να πεθάνουν;

François Coppée

Νίκη [B]

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΨΙΘΥΡΙΣΜΑΤΑ

"Ελα, αγαπημένη μου, κάθισε έδω
κοντά μου στη χλόη... Έτσι...
Ανάπνευσε ελεύθερα τον δροσερό
άερα της άνοιξης. Ο φρέσκος άέρας
και ο νεοβγαλτός ήλιος δεν σε γεμίζουν
χαρά;
Ω! ναι. Το βλέπω. Τα μαγουλάκια
σου γίνονται ροδαλά, χάνουν το κίτρι-
νο της άρρώστιας χρώμα.
Θες να στα λέω όλα λοιπόν, όσα γύρω
μου βλέπω;
Αλήθεια ξέχασα πώς δεν μπορείς πιά
εσύ να βλέπεις. Άκου λοιπόν προσεχτι-
κά τί θα σου λέω:

Ο ούρανός είναι κάτασπρος με γα-
λάζια και οδύνα χρώματα μιας εξαί-
σιας αβρότητας.
Ο ήλιος λές και είναι μιά άσημνια
πελώρια λάμπα, που οι άχτίδες της
πέφτουν πάνω μας σάν φωτοβόχη.
Κι' ο ποταμός πέρα μακρυνά, τον ά-
κουες αγαπημένη; πλατύς και άπαλός
καθώς άπλώνεται άπ' τη μιά ως την
άλλη άκρη κάτ' άπ' τον ήλιο μοιάζει μ'
άναλυτό μέταλλο.
Τί ζεστός πού' ο ήλιος την άνοιξη!
Τον ναιώθεις να σου περνά ως τα κόκ-
καλα μ' ένα θάλασσο γλυκό, τόσο εύχα-
ριστο.

Έχεις ποτέ προσέξει τη χλόη που ναι
δροσερή, έχεις βγάλει λίγη με χόμα
στις ρίζες της; Έτσι στην τύχη ξερί-
ωσα και έγω τώρα μιά τούφα και
άληθινά είναι δόλκαιρος κόσμος. Έχει

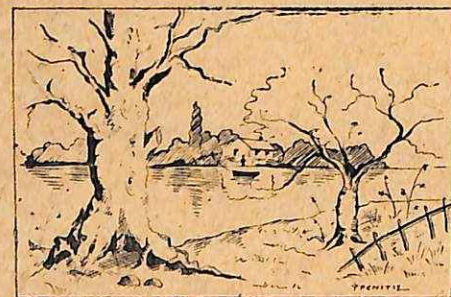
δρόμους, σταυροδρόμια, πλατείες, πό-
λεις ολόκαιρες. Στο βάθος ξεχωρίζει
μιά μεγάλη σκοτεινή στοίβα από με-
ρικά στεργά φύλλα του χειμώνα, που
σαπίζουν από θλίψη.
Πιο πέρα τα λεπτά στελέχη της χλόης
άνορθώνονται, λυγίζουν άπαλά και μοιά-
ζουν σάν σειρά από στύλους λεπτοκα-
μωμένους έκκλησίας και άπάρθενά δά-
ση. Κι' άπάνω στα φυλλαράκια τους
βλέπω δυό έντομα, που σίγουρα θά-
χουν χαθή στην πελώρια αυτή έκταση,
να τρέχουν άπ' τη μιά ως την άλλη
στυλοσειρά, από στράτα σε στράτα τρο-
μαγμένα και άνησυχά.

Σήκω όμως τώρα, αγαπημένη μου.
Αρχήσαμε' άς γυρίσουμε σπίτι.
Σ' έφερα έδω για να σου δείξω την
άνοιξη. Η γής είναι χαρούμενη και σ'
ώδηγησα έδω μπροστά σ' αυτόν τον κα-
τάφατο κάμπου για να σου δείξω τα
πρώτα χαμόγελα της νέας εποχής. Έ-
νοιωσες τη λάμψη και τη γλύκα της.
Ένοιωσες τις άπαλές εφώδιες που μας
χαϊδεύουν το πρόσωπο σάν πνοές ζωο-
γόνες. Η άνοιξη τραγουδά έκτελώντας
θαυρετά το χρέος της.

Άς φύγουμε όμως τώρα.
Έτσι, μπράβο, δός μου το χέρι σου
και άκολούθα με άφοβα.

Δένα Χάρη [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η βαρκούλα περιμένει να πάρη
τρείς ανθρώπους. Τους βλέπετε;

Σκίτσο της Φρεντίδης

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Είναι ή ώρα που το μαβί χρώμα σε
βάφει άρμονικά. Άπειρα θυμαράκια
προσφέρουν λίγο-λίγο το χρώμα συνά-
μα με το μεθυσιτικό άρωμά τους. Είναι
ή ώρα που ο κορυδαλλός κουραμένος
άπ' το τραγούδι όλημέρα, γυρίζει στη
φωλιά του, κι' ό γερο τσοπάνης συνά-
ζει τα πρόβατα. Είναι ή ώρα που όλα
σου τα μοναστήρια και τα ξωκκλήσια
σκυθρωπάουν έλαφρά και γεμίζουν
την ψυχή του ανθρώπου από ευάβεια
και θανασιμό στο μεγαλείο Του. Οι

βαθειές σου ρυτίδες λές κι' αυλακόνον-
ται βαθύτερα το δειλινό, πληγωμένες
μπρός στο φάσμα του χρόνου που κυ-
λά... Και τ' αεράκι μυριόπνοο φυσά
και χαϊδεύει τις κορφούλες των δέν-
τρων που ψιθυρίζουν λόγια γλυκά...
Θά μείνης άλησμόνητο γέρικο βουνό
σ' όποιον σε ιδεί την ώρα που ξεψυχάει
ή ήμερα και παύει κάθε ζωή άπάνω σου.
Σίφουνas [B]

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Ο Τάκης, ένα χαριτωμένο παιδάκι
δέκα χρονών, ήταν πολύ θυμωμένος
σήμερα: τον άδικούσαν και ή μαμιά
του και ο μπαμπάς του. Από τον και-
ρό που γεννήθηκε ή άδελφούλα του ή
Νίτσα, άμέσως όλα τα χάδια που είχε
πριν έπαφαν. Η μικρή Νίτσα διαδε-
χθηκε τον Τάκη σ' αυτά και του έλε-
ψε την ευτυχία. Και σάν να μην έφτα-
ναν όλα τάλλα, νά, τώρα, σήμερα, έ-
πειδή, λέει, είχε λίγο πυρετό ή άδελφή
του και ο Τάκης έπαιζε ταμπουρλό, τον
έδιωξαν από το δωμάτιο και του έπη-
ραν και το παιχνίδι.

Δεν μπορούσε το μικρό του μυαλό να
καταλάβη γιατί το έκαναν και ένόμισε
πώς ήθελαν άπλως να τον άδικήσουν,
έπειδή δεν τον αγαπούσαν πιά. Ήταν
πολύ πικραμένος, γιατί πρώτη φορά
γινόταν αυτό, και σκέφθηκε να τους
έκδικηθή. Η πρώτη του ιδέα ήταν να
πεθάνη. Θά φορούσαν όλοι τους μαύρα,
δεν θάβγαιναν έξω, όπως και τότε που
πέθανε ή γιαγιά του... Μά όταν σκέ-
φθηκε πώς θάχανε τα παιχνίδια του
και πώς θά τον έβαζαν στο ύψος χώ-
μα, αυτό δεν του άρεσε, όχι! Ο Τάκης
ήθελε φως, ζωή, χαρά! οι τάφοι είναι
για τους γέροντες. Άλλη λοιπόν έκδι-
κηση.

Τότε του ήρθε ή ιδέα να φύγη από
το σπίτι, να κατοικήση σε μιάν έρημο
όπως είχαν κάνει δυο παιδιά σε μιά ι-
στορία που είχε διαβάσει. Α! έτσι έ-
πρεπε να γίνη! Και άνέβηκε στην κά-
μαρά του για να ετοιμάσ' τα πράγμα-
τά του και να φύγη.

Μά τώρα δεν είχε τον πρώτο θυμό.
Αρχισε να βρίσκει άδικο στον εαυτό
του και σιγά σιγά του ήλθε ή σκέψη να
ζητήσει συγγνώμη. Μόνο που άντιστε-
κόταν άκόμη ο έγωϊσμός του: ήθελε,
μά δεν ήθελε να φανή πώς άναγνωρί-
ζει το λάθος του.

Περπατούσε πάνω κάτω νευρικά, έ-
φθασε άπ' έξω από το δωμάτιο της ά-
δελφούλας του, άκουσε θόρυβο, κρυφά-
κουσε και έβγαλε το μάτι στην κλειδε-
ρότρυπα για να δη. Είδε τότε τη μητέ-
ρα του να βάζει τη Νίτσα να κοιμηθή
και να κάνη την προσευχή της. Έκεινη
ξανάλεγε τά λόγια που της έλεγε ή μαμ-
ιά της:

«Θέε, φύλαγε τον μπαμπά, τη μαμ-
ιά, τον Τάκη...» Ο Τάκης τώρα πιά
δεν κρατήθηκε' ο έγωϊσμός του υπεχώ-
ρησε μονομιάς, άνοιξε την πόρτα και
ρίχθηκε στην άγκαλιά της μητέρας του.
Κοιτώντας: «Μαμμάκα μου, δέ θά
ξαναβάλω κακές ιδέες!... Συχώρεσέ
με». Κι' έγυνε δάκρυα μετανοίας.
Γελαστός Άντιπλοίαρχος [B]

288ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις των Πνευματικών Άσκήσεων
αί όποιας θά δημοσιευθούν εις τα φυλ-
λάδια «Διαπλάσεως» από του σημερι-
νού μέχρι τέλους Ιουλίου 1939.

Γίνονται τρείς Διαγωνισμοί Λύσεων
τό έτος, ένας κάθε τεταρτημόριο. Όστε
ο 288ος που προκηρύσσεται σήμερα εί-
ναι της Β' Τεταρτημηνίας του 1939, ήτοι
Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιου-
λίου.

Οι διαγωνιζόμενοι διαίρουνται εις
δυό τάξεις, την Μεγάλη, από 15 έτών
και άνω και την Μικρή, από 14 έτών
και κάτω.

Οι άλλοι όροι μένουν οι ίδιοι όπως
τους έχει ο Όδηγός. Ο κυριώτερος εί-
ναι ότι οι λύσεις πρέπει να γράφονται
στο ιδιαίτερο χαρτί των Λύσεων ή λυ-
σάχαρτο που πωλείται στο γραφείο μου.

Όποιος θέλει λοιπόν να διαγωνισθή,
πρέπει πρώτα να αγοράση δυό δεσμίδες
τέτοιου χαρτί. (Η δεσμία έχει από 13
φύλλα και τιμάται δρ. 4 και ταχυ-
δρομικώς για το Έσωτερικό δρ. 4,50
και δρ. 6 για το Έξωτερικό). Τα
φύλλα που θά περισσέψουν τά κρα-
τεί ό λύτης γι' άλλο διαγωνισμό). Η
προθεσμία που πρέπει να στέλλονται
οι λύσεις είναι γραμμένη στις Άσκή-
σεις κάθε φυλλαδίου. Του σημερινού
π. χ. οι λύσεις είναι δεκτές ως την 1
Ιουνίου. Έχουν λοιπόν καιρό όσοι θέ-
λουν, να προμηθευθούν και Όδηγό
και Λυσάχαρτο για να αρχίσουν να στέλ-
λουν.

Βραβεία θάπονενμηθούν, χωριστά σε
κάθε Τάξη, τό ώρισμένα (βλ. Όδηγό).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 όδός Ευριπίδου
την 1 'Απριλίου 1939

ΑΓΓΟ το φυλλάδιο, πρώτο του Απριλίου,
έπρεπε να είναι δωδεκάσέλιδο. Άλλά έ-
φνικά, ο κ. Φαίδων κι' ο Άνανίας αναγ-
κάσθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα, και
μονάχη μου δεν ήταν δυνατό να τά κατα-
φέρω. Το κακό είναι πώς ούτε το έρχό-
μενο, άν και Παχαλινό, δεν θά είναι δω-
δεκάσέλιδο. Γιατί ο κ. Φαίδων κι' ο Ά-
νανίας έφυγαν μακριά και θά λείψουν άπά-
νω άπό δυό μήνες. Και έξερτες πού πάνε;
Στην Άμερική, στη Νέα Υόρκη. Οί έκει
Έλληνες, που φιλοτιμήθηκαν από τους
όμογενείς του Σικάγου, θέλησαν να γιορ-
τάσουν κι' αυτοί τά Πεννητάχρονα του
συγγραφέα, με πανηγυρική παράσταση έ-
ναις έργου του — από τον ίδιο θάσο που έ-
παίξε το «Φόρο του Λεβάντε» και στο
Σικάγο — και τον προσκάλεσαν να πάη κι'
ο ίδιος, κάνοντάς του όλα τά έξοδα του
ταξιδιού και της διαμονής. Ο κ. Φαίδων
έπωφελίθθηκε, για να ιβή πριν πεθάνη,
καθώς σάς είπα, και λίγη Άμερική. Πή-

ρε λοιπόν μαζί του, και συντροφιά, και
τον Άνανία, και την περασμένη Παρα-
σκευή κενιδιάθηκαν οι δυό τους στο υπε-
ρωκεάνιο «Πατρύς». Εύχηθήτε τους καλό
ταξίδι και καλή επάνοδο, και μη σάς κα-
κοφανή άν, δυό-τρείς μήνες — ύπομονή,
θά περάσουν κι' αυτοί — δεν θάχετε δω-
δεκάσέλιδα και «Αθηναϊκές Έπιστολές»,
όπως και σήμερα, που δημοσιεύεται στη
θέση της μιά ώραία Έπιστολή του κ. Χα-
τζηδάκη.

Στο προηγούμενο φυλλάδιο, κάτω από
τις Πνευματικές Άσκήσεις, ο Άνανίας, με
τη φασαρία του ταξιδιού, ξέχασε να ση-
μειώση πώς τελείωσε ο 287ος Διαγωνισμός
των Λύσεων. Σημειώστε το σεις. Άλλωστε
άπό το σημερινό αρχίζε κανονικά ο νέος
288ος, και βλέπετε παραπάνω την προκή-
ρυξη του, που είναι μιά ευκαιρία για να ρ-
χίσουν όσοι από τους νέους θέλουν να παίρ-
νουν μέρος και στους ώραίους, τους όψέ-
λιμους Διαγωνισμούς των Λύσεων.

Άεργοποιίνα, πρό πολλού ο κ. Φαίδων
έλαβε ένα γράμμα σου και με παρακάλε-
σε να σου άπαντήσω. Φωτογραφία κατάρ-
ληλη δεν έχει τώρα' μόνο μιά μεγάλη,
που δεν κάνει για τό σκοπό που τη θέ-
λεις, Άλλά ως τό καλοκαίρι που θά έλ-
θης στην Άθήνα και θά τον έπισκεφθής,
έλπίζε να έχη κάνει μικρή και να σου
δώσω. Πάντως με πολλή εύχαρίστηση θά
κάνη τη γνωριμία σου.

Καλή ή γελοιογραφική σειρά που μου
άντέγραψες, Ξανθή Έλληνοπούλα, άλλά
μεγάλη. Θά έπιαναν πολύ τόπο και, για να
δημοσιευθή, πρέπει να παρουνισοθή ανά-
λογα κενά σε κανένα δωδεκάσέλιδο. Ο-
πωδήποτε την φυλάω. Τα έγκρινόμενα
κομμάτια της Σελίδος δημοσιεύονται συ-
νήθως ένα μήνα μετά τη λήψη των άλλων
άρχει περισσότερο να δημοσιευθή ή άπόρ-
ριψη. Από 1ης Μαρτίου έκαμα και βιβλίο
των κομματιών. Τά καταχωρώ δηλαδή κα-
θένα με τη σειρά του, την ήμερομηνία που
το έλαβα, τον τίτλο και τό ψευδώνυμο
του άποστολέα. Έπειτα σδύνω ένα-ένα
που έγκρίνεται ή άπορρίπτεται. Όστε στο
βιβλίο δεν θά μένουν πάντα παρά τά υπό-
κρίνι, κι' άμα με ρωτά κανείς για κομ-
μάτια του θά μ'απορώ να του λέγω άμέσως
άν κρίθηκε, άν περιμένη στη σειρά του ή
άν χάθηκε, — γιατί άν δεν θά υπάρχη γραμ-
μένο στο βιβλίο, θά πη πώς δεν το έλαβα.

Μπιάνκα Σορέλλι, πολύ καλοί οι βαθ-
μοί σου, εύγες. Μόνο έκείνο το έρωτημα-
τικό στο 20 της διαγωγής πρέπει να λεί-
ψη. Είναι τάχα καμιά ανάγκη να είσαι
λιγάκι άτακτη; Συμφωνώ άπόλυτα με
όσα γράφεις για τη Βασίλισσα Νεφερίτι
που τόσο διακρίνεται στο σχολείο σας. Άλ-
λά και σύ, νομίζω, έχεις λογοτεχνικό τα-
λέντο που θά εκδηλωθή άργότερα. Το βλέ-
πω στο φυσικό και άφελέστατο ύφος των
γραμμάτων σου. Σ' εύχαριστώ που φρον-
τίζεις και για τη διάδοσή μου. Το έσπα-
θωμά βέβαια δεν είναι πάντα εύκολο, άλ-
λά ο έπιμέλειον νικά... .

Άδολε, είχα λιγότερες Μ. Άγγελίες
αυτόν τον καιρό, γιατί είχα και λιγότερα
γράμματα έξαιτίας των σχολικών διαγω-
νισμών και... της γρίπης. Οί «Θαλασ-
σολυκοί» μεταφράζονται από την τελευ-
ταία άγγλική έκδοση και, δυστυχώς, τό
βιβλίο δεν έχει πολλές εικόνες για να βά-
ζω σε κάθε φυλλάδιο. Πολλές έχουν τά
μυθιστορήματα που παίρνω από ένα πε-
ριοδικό, σάν την «Ευφορούλα».

Αλήθεια, Άληη Θαλασσινά, από χρό-
νο σε χρόνο φαίνονται στην άλληλογραφία
μου και στην κίνησή μου συχνότερα, που
θά πη πώς μάγαπες όλοένα και περισσό-
τερο. Τά παιδιά που δεν είναι Διαπλάσ-
τουλα στερούνται μιά μεγάλη χαρά, και
πρέπει να περηφανεύονται που έδωσαν αυτή
τη χαρά σ' έφτά ως τώρα παιδιά. Ναι, οι
υπερβολές στη γλώσσα δεν είναι καλές,
άλλά τούς όρθους λαϊκούς τύπους τους μα-
θαίνουμε όχι από τους γραμματισμένους,
παρά από τους αγράμματους. Κι' ο ίδιος
ο Πλάτων έλεγε πώς τό «έλληνησθαι» του
τό έδίδασκε ο λαός. Τό «γεγονότο» έχει
πλασθεί κατ' άναλογία από λογίους δημο-
τικιστές, έπομένως δεν είναι γνήσιο λαϊ-
κό. Ο λαός όμως έκαμε τον «εργάτη»
«εργάτη» και λέει «αργατικό», «αργάζου-
μαι» — νά το αργάτω τό τομάρι! — κτλ.
Ο συνθησιμένος τύπος είναι βέβαια «εργά-
της». Άλλά γράφοντας ένα διάλογο π. χ.
με λαϊκούς άνθρώπους, μπορεί κανείς να
μεταχειρισθή και τό λαϊκό τύπο «αρ-
γάτης».

Τό κομμάτι σου, Άρπη, θά τό διαβάσω
με τη σειρά του και θά σου πω. Η έκτα-
ση δεν είναι πάντα ελάττωμα, ή άσυμπα-
τησία όμως είναι. Όταν γράφω, να παίρ-
νεις ένα μόνο θέμα, κι' άφού τό εξαντλη-
θής, να περνάς σε άλλο. Μήν τά λές όλα
μαζί, μην πετώσαι από τό ένα στο άλλο,
μην άνοίγεις κάθε τόσο παρενθέσεις. Με
κούρασε λίγο τό γράμμα σου όχι γιατί ή-
ταν μεγάλο, παρά γιατί δυσκολεύουν να
κρατώ τη σειρά. Τίποτα βέβαια τό παρά-
λογο' στο τέλος ήξερα καλά τί ήθελες να
πής. Άλλά πρέπει να γράφω πιο άπλά,
πιο καθαρά, με περισσότερη σαφήνεια και
τάξη στις ιδέες. Προσπάθησε, δεν είναι
τόσο δύσκολο, και θά κερδίσης πολύ. Γιατί
δεν άρκει να σκέπτεται κανένας καλά;
πρέπει και να εκφράζεται.

Από τά κομμάτια σου, Ναυτάκι, τό
ένα δημοσιεύθηκε, και τό άλλο, έγκρι-
μένο κι' αυτό, θά δημοσιευθή. Τό σημερινό
σου, τό παχαλινό, δεν τό διάβασα άκόμη.
Τά ποτελέσματα της Κυριακής δεν θάργη-
σους, γιατί ο Άνανίας πήρε μαζί του τις
άπαντήσεις να τις διαβάση και να τις κα-
τατάξη στο ταξίδι. Εύχαριστώ και για τό
άπόκριμα.

Σε συγχάρω, Θεοκώτισσα, για τους
λαμπρούς βαθμούς. Και βέβαια θά είναι οι
άνώτεροι στην τάξη σου. Όσο για τά τε-
χνικά μαθήματα, που δεν σάς τους είπαν
άκόμα, δεν άνησυχώ, γιατί και μικρότεροι
να είναι, δεν έχει σημασία. Τό ποτήρια θά
τό διαβάσω με τη σειρά του και θά σου πω.

Αερονάκια, σου ένέκρινα τό ψευδώνυ-
μο και μ' αυτό θά δημοσιευθή τό διήγημά
σου, άν έγκριθ (γιατί δεν τό διάβασα ά-
κόμα). Για τό άλλο δεν θυμόμαι' άλλα
πώς είχες στείλει για τη Σελίδα, άφού
δεν είχες ψευδώνυμο; Τώρα όμως που
είχες, άν είναι άκόμα εις τά υπό κρίσιν,
και άν τό βρω καλό όταν θά τό διαβάσω,
θά δημοσιευθή. Εύχαριστώ για τά καλά
λόγια.

Πολλές φορές, Νυχτοτράγουδο, έδωσα
τόν κανόνα, που είναι σπουδαίος, άν και
πολλοί, δυστυχώς, δεν τον έξερουν άκόμα:
Τη σκέψη, χωρίς νι, αλλά τον κόπο,
με νι. Τη φωτιά, αλλά την πατρίδα.
Δηλαδή, όταν ή λέξη αρχίζει από κ, π, τ
και γκ, καθώς κι' από φωνήεν, τό άρθρο
διατηρεί τό νι. Όταν άκολουθή άλλο σύμ-
φωνο, τό χάνει. Σ' αυτό μας οδηγεί και
τό αυτό. Λέμε τον κόπο (τογκόπο), ποτέ
όμως τό κόπο. Κι' είναι μεγαλύτερο λά-
θος να πούμε τό κόπο, χωρίς τό άπαρά-
τητο νι, παρά την φύση ή την θάλασσα,
άν και ο' αυτά τό νι δεν ένώνεται φυσικά
και κάνει κακοφωνία. Έλαβα και τό κομ-
μάτι σου. Για τό παλιό δεν θυμόμαι τό-
ρα, θά είναι στα υπό κρίσιν.

Φυσικά, **Δύγη**, αφού γιά πρώτη φορά διαγωνιζόσουν, ἡ Εὐφημία Μυσία ἦταν ἀρκετή. Σιγά σιγά ανεβαίνει κανένας. Τά Εὐσημα δίδουν δικαίωμα σέ Βραβεῖα πού ἔχουν κι' αὐτά τίς ἀμοιβές τους. Τά παίρνουν στό τέλος τοῦ ἔτους ὅσοι ἔχουν τά περισσότερα Εὐσημα. Ἐσὺ τώρα θά σημειώνης σ' ἕνα χαρτί ὅλα τά Εὐσημα πού θά παίρνῃς στούς διαφόρους Διαγωνισμούς (σημειώνονται πάντα στάποτελέσματα) καί θά μοῦ στείλῃς τή σημείωση ὅταν θά τή ζητήσω. Ὅλες τίς ἀπαντήσεις σου, τό καλοκαίρι, τίς ἔγραψες στό ἴδιο χαρτί; Δέν ἔκαμες καλά. Στό ἐξῆς καθεμιά νά τή γράφῃς χωριστά.

Τώρα βέβαια θά εἶσαι καλά, **Ξανθή Κουκλίτσα**. Τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω καί θά σοῦ πῶ. Ἀλλά ἐλπίζω νά εἶναι καλὸ ἀφοῦ πρωτεύεις πάντα στό σχολεῖο, κι' αὐτό γιατί μὲ διαβάσεις μὲ τόση ἀγάπη, ὥστε νά θεωρῇς τίς καλύτερες ὥρες σου αὐτές πού περνᾷς μαζί μου.

Χαίρω, **Σειράμις**, πού ἐνῶ στήν ἀρχή μοῦ ἔγραψες σὰ σέ ἀγνωστή—φυσικά, ἀφοῦ δὲν εἶχαμε γνωρισθεῖ ἀκόμα—τώρα μοῦ γράφεις «σὰ σ' ἕνα συγγενῇ σου κι' ἀκόμα περισσότερο». Γιὰ τό κομμάτι σου δὲν μπορῶ ἀκόμα νά σοῦ πῶ, ἀλλά κι' ἐγὼ ἐλπίζω νά εἶναι τουλάχιστο σάν τό πρώτο. «Ἀθηναϊκὴς Ἐπιστολὴς» τοῦ κ. Φαίδωνος ἔχουν πολλὰ Νεοελληνικά Ἀναγνώσματα γιά τὰ σχολεῖα ποιοῦ συγγραφέως καί ποιᾶς τάξης εἶναι αὐτά τῆς ἀδελφῆς σου;

Ἀσπρὴ Γλάρε, πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου, εὖγε, κι' ἐλπίζω τό δεῦτερο ἐξάμηνο νά εἶναι ἀνώτεροι, πρὸ πάντων στὰ Ἱερά καί στὴ Φυσική. Ὁ Δοστογιέβσκι εἶναι πραγματικῶς ἕνας μεγάλος συγγραφέας, ἀλλά ὄχι γιά τὴν ἡλικία σου. Στὴ Σελίδα Συνεργασίας κριτική—ἀπὸ τὰ παιδιὰ—δὲν ταυριάζει. Δέν ἠμπορεῖς νὰ ὁμιλῇς μὴ ἀντομῇ ἐντύπωση ἀπὸ ἕνα βιβλίο, καί μάλιστα ἑλληνικό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γαρδένια, κ. (ΦΔ), Μοναχοῦλα, κ. (ΕΠ). Λευκαδιόπουλο, ἄ. (;); Μικρὸς Διαβολάκος, ἄ. (ΔΚ). Ἀσπρὸς Λύκος, ἄ. (ΙΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Παιχνιδιάρη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Τζόκευ** (οἱ λύσεις δεκτές: φυλλάδιο ἔσται!) **Νίκη** (ναί, γιὰ τὰ ἐπικαιρά γίνεται κάποια ἐξαίρεση) ὥστε θά τό διαβάσω καί, ἂν εἶναι καλὸ, θά τό δημοσιεύσω στό ἐρχόμενο) **Χαράν** (ἐκράτησα σημείωση) **Γαρδένιαν** (περαστικά! ὅλα ἔγιναν) περιμένω νά μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα) **Καπετάνιον** (φυλλάδια ἔσται!) **Σύλλογον** «Κοσμοπολίτη» (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα! ὁ «χωριστὸς στίχος» στίς Μικρὲς Ἀγγελίες εἶναι ὅταν σὲ μιὰ ἀράδα μπαίνει χωριστὰ ἕνας τίτλος, μιὰ υπογραφή κτλ. ὄχι δηλαδὴ συνέχεια μὲ τὸ ἄλλο κεῖμενο) **Αἰναιτέρην Στρίντζη** (χαίρω πού θέλεις νά μπῇς καί στήν κίνησή μου κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια! ἀλλά πρέπει νά πάρῃς καί ψευδώνυμο, καί τότε νά μοῦ ξαναστείλῃς τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα, γιατί χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται) **Βόσπορον** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκριναν χαίρω πολὺ) **Χαράλαμπος Διγκούνην** (γιὰ τὸν Ὁμήρον, θά μοῦ στείλῃς δρ. 7 γιὰ τὸ κομμάτι σου, θά πάρῃς ψευδώνυμο καί θά μοῦ τό ξαναστείλῃς, γιατί χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται νά δημοσιευθῇ—ἂν ἐγκριθῇ, ἐννοεῖται) **Λαῖδα Μποῦνι**, **Τσουκνίδαν** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Βλέπε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 159. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου.

203. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Εἶμαι Κράτος πού πωλῶ
Ὅχι τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.
Θά γελάσης ἂν σὸ πῶ:
Δύο γράμματα μεγάλα.

Ἀττέ Ἰράμ

204. Συλλαβογράφοις

Σύμφωνο βάξω πρῶτα
Κι' ὕστερα κάποια νότα,
Στὸ τέλος τρωκτικό.

Καί τότε βλέπω, λύτη,
Τῆς γλυπτικῆς τεχνίτη,
Ἀρχαῖο καί ἑκαουστό.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

205. Στοιχειογράφοις

Εἶμαι χρονική μονάδα,
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὴν οὐρά,
Τὸ φωνάζει σου ἡ μαμμὰ
Ἀμ' ἀπλῶνς στήν. . . ἀπλάδα.
Ὁδωβερλεῦ

206. Αἵνιγμα

Μὲ δίφθογγο μπροστά-μπροστά,
Ὅργανο εἶμαι μουσικό,
Γλυκὸ καί. . . ὀξύτονο.

Κι' ἐπίθετο ἀπ' τὰ κοινά,
Ἀν βάλῃς διαλυτικό,
Προπαροξύτονο,

Βασίλισσα Νεφερτίτι

207. Τρίγωνον

*** * = Νομοθέτης
*** * = Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.
*** * = Δίκαιος τῆς Γραφῆς.
*** * = Μετοχή.
* = Σύμφωνον.

Καί καθέτως τὰ ἴδια.

Τζόκευ

208. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχιτέκτων.
24578 = Ἡρῶς τοῦ Βέρν.
315278 = Εἶδος φυτοῦ.
436572 = Γίνεται κατὰ συνήθειαν.
56578 = Εἶδος κομικοῦ ἡθοποιοῦ.
678 = Νῆσος.
72751 = Κλίνεται.
834278 = Δύναμις.

Ρεπόρτερ

209. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Νίκο, ἡ Φώφη εἶπε νά τῆς γράψῃς τὴν ἐκθεσὶ τῆς.
— Ναί, μὰ πὺν δὲν ἔχω; . .
— Τί πράγμα;
— Ἐκεῖνο πὺν εἶπες ἐσύ.

Νυχτοτράγουδο

210—216. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὅποιο ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὰ δὲ ἀρχικά τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦν βυζαντινὸν αὐτοκράτορα καί μελωδόν:

Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης—Χρονικὴ μὴ νᾶς—Ρωμαῖος ὑπάτος—Τροφὴ θεῶν—Ναυτικὸν ἄξιωμα—Χώρα τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης—Θαλασσινὸς ἥρως τοῦ 21. Σκυριανόπουλο

217. Ἑλλειποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος ὁμοιομόρφων Φωνηεντολίπων

1. Ἡ Ρ εἶναι θεὰ. 2. Τὸ Ρ εἶναι ὦρα. 3. Τὸ Ρ εἶναι σύνδεσμος. 4. Ἡ Ρ, εἶναι ἄνεμος.

Τὰρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀποτε-

λοῦν Ἑλλειποσύμφωνον τύπου ***, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κατάσκοπος 33

218. Γεῖφος

μ
0 μ φῶρ ἄνω NN 1
μ μ
μ

Τίνο Ρόσαι

Διορθώσεις.—Ὁ Γεῖφος τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου πρέπει ν' ἔχῃ ἀριθ. 202. Διορθώσατε.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3

23. Σέλλευ, (σέ, λέι).—24. Γωσσία (ρῶ, σί, α).—25. Πιάτον-Κιάτον.—26. Ἀγκυρα.—27.

Λ Ν Δ Ρ Ε Α Σ 23. ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ
Ν Ε Υ Υ (ῥαλος, Σάμος, Ἰό-
Δ Ε Ν Δ Ρ Ο Ν λας, μύλος, ἀχλὺς,
Ρ Δ Ι Ε χαμαί, ὄχλος).—29-33.
Ε Υ Ρ Ι Π Ο Σ Διὰ τοῦ Ν: νέος, δει-
Α Ο Ο Ι νός, νῦν, ἄνεμος, φω-
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ νή.—34. Α-ΕΟ-ΑΙΟ =
Πᾶν μέτρον ἄριστον,
(Ἀμαλία, Εὐριπίδης, Ὀρέστης, Ἀνου-
βις, Ἰόνιον, Ὀμηρος).—35. **Ἐπίμενε**
καὶ **ὑπόμενε** ὥς οὐ **ἐπιτύχη** (ἐπὶ μὲ
ναί, καί, ὑπὸ μὲ ναί, ε, ὥς, οὐ ἐπὶ
τύχης).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—259]

Ἐισέρχεται παταγωδῶς εἰς τὴν κίνησιν τῆς «Διαπλάσεως» νέος σύλλογος.

Ἐδρα: ἐν Κων)πόλει. Πρόεδρος: **Μυγχαλῶν**. Γραμματεὺς: **Καπετάνιος**. Ταμίας: **Ἰεροξεταστής**.—**Σκαποί**: Ἐσπαθωμά, Συγκεντρώσεις, Διαλέξεις, Διαγωνισμοί. Μέλῃ: **Κόμης φὸν Σπέρ**.

ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—260]

Διεύθυνσις **Συλλόγου**: Dr Tiberius, Toprickenar. Beyoglou, Constantinople, διὰ (Σ. Κ).

ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—261]

Δεχόμεθα μέλη (κατοίκους Κων)πόλεως) καὶ ἀντιπαροσώπους,

ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—262]

Παρατηρητὰ, ἐμᾶς ἐννοεῖς;

ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΛΘ'—263]

Υδραιόπουλο, Συγχαρητήρια γιὰ βραβεῖο Ζωγραφικῆς. Ἀναμένομεν ἀγωνιστικῶς συνέχεαν «Μεγάλων Ἀνδρῶν» (Εἰκονογραφημένη).

Ναυτάκι

[ΛΘ'—264]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφατε: Ἀννα Κορμάζου, Σπυριδίου 38, Ἀθῆναι διὰ: **Γαρδένια**

[ΛΘ'—265]

Ἰσὺς ἀπαντήσεις λάβαμε εὐχαριστοῦμεν. **Διαβολάκια**, στείλαμε λάβατε;

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—266]

Μήπως ὑπάρχει ἴχνος Τζανετάνη; Νεμπλιωτάκια ζητοῦν πληροφορίας.

Καπετάν Μποῦνι

[ΛΘ'—267]

Κατάσκοπος 33, γιατί δὲν ἤρθε σὸ ραντεβού; Περιμένω γράμμα.

Στέφανος τῆς Δόξης